

DIÓSZEGI SZABÓ PÁL

Tordai diptichon

Tordai sellőm

– *sapphicum* –

Csúcsokat látok! Szakadékot, omlót!
Lágy hajad selymét. Feketéje hullik
vállaid gödrén, zuhogó patakként
messzi kezedbe!

Mint tavaly láttam... Soraim patakját,
lángoló mélyét szerelem csobogta...
Hangomat nyelte, tekeregve útján
távoli visszhang!

Fény-telen hang lett... remegésnyi hullám!
Árva billentyűm. Feketén-fehéren,
sorba rótt vágyam! Levelem magánya...
Napsugaradhoz!

Felderül lelkem! – Ide jöttöd éltet,
Ámen-em vagy! Mint köszönés-telen vágy,
bennem élsz. Tudtam: soha nem mehetsz el,
tordai sellőm!

DIÓSZEGI SZABÓ PÁL

Tordai diptichon

Ritka boldogság...

– *sapphicum II.* –

Csillagok fénye porozott hajunkra,
míg az égbolton ragyogó rakéták
robbanó, boldog kitörése villant
s hullt le közénk is.

Ám szemünkkel csak fel, az égre néztünk,
elkészültél – pillanatokban éltünk –
sóhajom némán, halogatva, boldog
lett a tiédben...

Álldogáltunk még, de szemünk beszédes.
Ritka boldogság, keserűen édes,
mert, ha rám nézel, mosolyod nekem szólt,
titka enyém is!

Néma csillagkép. Tüzesebb ajándék.
Mert hajad szálát kezeimben érzem,
elvezet hozzád: rohanok – repülnék! –
hű Ariadném!